

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

18 март 1980 година *

„Арматурно желязо”

По съединени дела 154, 205, 206, 226 - 228, 263 и 264/78, 39, 31, 83 и 85/79

154/78 - S.P.A. Ferriera Valsabbia, със седалище в Odolo (Италия), представлявана и подпомагана от адв. Tito Malaguti и адв. Giuseppe Marchesini, от италианския Corte di cassazione, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34b rue Philippe II;

205/78 - Acciaierie e Ferriere Stefana Fratelli fu Girolamo S.P.A., със седалище в Nave (Brescia, Италия), представлявана и подпомагана от адв. Tito Malaguti и адв. Giuseppe Marchesini, от италианския Corte di cassazione, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34b rue Philippe II;

206/78 - A.F.I.M. Acciaierie e Ferriere Industria Metallurgica, със седалище в Nave (Brescia, Италия), представлявана и подпомагана от адв. Vito Landriscina и адв. Giuseppe Marchesini, от италианския Corte di cassazione, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34b rue Philippe II;

226/78 - S.P.A. Acciaierie e Ferriere Antonio Stefana, със седалище в Brescia (Италия), представлявана и подпомагана от адв. Giuseppe Marchesini, от италианския Corte di cassazione, и адв. Fabio Vischi, от колегията в Brescia, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34b rue Philippe II;

227/78 - S.P.A. Acciaieria di Darfo, със седалище в Darfo-Boario Terme (Brescia, Италия), представлявана и подпомагана от адв. Giuseppe Marchesini, от италианския Corte di cassazione, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34b rue Philippe II;

228/78 - S.P.A. Sider Camuna, със седалище в Berzo Inferiore (Brescia, Италия), представлявана и подпомагана от адв. Giuseppe Marchesini, от италианския Corte di cassazione, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34b rue Philippe II;

263/78 - S.P.A. Metallurgica Luciano Rumi, със седалище в Bergamo (Италия), представлявана и подпомагана от адв. Manlio Brosio и адв. Adriano Bolleto, от италианския Corte di cassazione, и адв. Ernest Arendt, от Люксембургската колегия, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34b rue Philippe II;

264/78 - S.P.A. Feralpi, със седалище в Lonato (Brescia, Италия), представлявана и подпомагана от адв. Antonio Liserre и адв. Giuseppe Gelona, от Миланската

* Езици на производството: немски и италиански.

колегия, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Georges Margue, 20 rue Philippe II;

39/79 - O.L.S. Officine Laminatoi Sebino - Acciaierie e Ferriere Laminatoi e Trafilati, със седалище в Pisogna (Brescia, Италия), представлявана и подпомагана от адв. Vito Landriscina и адв. Giuseppe Marchesini, от италианския Corte di cassazione, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 34B rue Philippe II;

31/79 - S.A. Societe des Acieries de Montereau, със седалище в Montereau Fault (Yonne, Франция), представлявани и подпомагани от адв. Bruckhaus, Kreifels, Winkhaus, Lieberknecht, Canenbley и Moosecker, от Дюселдорфската колегия, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. A. Bonn, 22 Côte d'Eich;

83/79 - Eisenwerk-Gesellschaft Maximilianshutte mbH, със седалище в Sulzbach-Rosenberg (Федерална република Германия), представлявани от професор Bodo Borner, Köln, със служебен адрес в Люксембург - кантората на адв. Ernest Arendt, 6 rue Willy Goergen;

85/79 - Korf Industrie und Handel GmbH & CO. KG, със седалище - 15 Moltkestrasse, 7570 Baden-Baden (Федерална република Германия), представлявана и подпомагана от адв. Bruckhaus, Kreifels, Winkhaus и Lieberknecht, от Дюселдорфската колегия, със съдебен адрес в Люксембург - кантората на адв. A. Bonn, 22 Cote d'Eich,

ищци,

срещу

Комисията на Европейските общности, представлявана:

- по съединени дела 154/78, 205 и 206/78, 226 - 228/78, 263 и 264/78, и 39/79 - от г-н A. Prozzillo, в качеството на прелдставител, подпомаган по дела 226 – 228/78, 263 и 264/78, и 39/79 от адв. G. Motzo, от Римската колегия;

- по дела 31/79 и 85/79 от г-н Götz zur Hausen, в качеството на представител;

- по дело 83/79 - от г-н H. Matthies, в качеството на представител,

със съдебен адрес в Люксембург - кантората на г-н Mario Cervino, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

,

ответник,

с предмет иск за анулиране на отделни решения, налагащи парични санкции, приети от Комисията срещу всеки един от жалбоподателите, за продажба на арматурно желязо, на цени по-ниски от минималните, или алтернативно – или за анулиране на Решение (ЕОВС) № 962/77 на Комисията от 4 май 1977 (ОВ L 114 от 5 май 1977 г., стр. 1), определящо упоменатите минимални цени, или за

деклариране, че упоменатото решение на Комисията не се прилага, или, като допълнителна алтернатива – намаляване размера на посочените глоби,

СЪДЪТ,

в състав: г-н Н. Kutscher, председател, г-н А. O'Keeffe и г-н А. Touffait, председатели на състав, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н P. Pescatore, лорд Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н T. Koopmans и г-н O. Due, съдии,

генерален адвокат: г-н F. Capotorti,

секретар: г-н А. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. Дванадесет предприятия произвеждащи арматурно желязо, са подали жалби, които са заведени в регистъра на Съда между 14 юли 1978 г. и 26 май 1979 г., с които се цели анулиране или, алтернативно, изменение на отделните решения, с които Комисията им е наложила глоби за нарушаване на Общо решение (ЕОВС) № 962/77 от 4 май 1977 г. за определяне на минимални цени на определено арматурно желязо (ОВ L 114, стр. 1). Всички тези предприятия са основали своите жалби на член 36 от Договора за ЕОВС, като се позовават на първо място на незаконосъобразността на Общо решение № 962/77, за което се твърди, че не е изпълнено от тях, и, на второ място, на подаване на редица документи, свързани с отделните решения за налагане на глоби.

2. С определение от 27 юли 1979 г. Съдът решава в изпълнение на член 43 от Процедурния правилник да съедини за целите на устната фаза девет от тези дела, касаещи предприятия от региона Brescia, а именно: предприятията Valsabbia (154/78), Stefana Fratelli (205/78), A.F.I.M. (206/78), Antonio Stefana (226/78), Di Darfo (227/78), Sider Camuna (228/78), Rumi (263/78), Feralpi (264/78) и O.L.S. (39/79). По време на заседанието на 17 и 18 октомври 1979 г. са били посочени три други дела, отнасящи се до други производители на арматурно желязо, а именно - предприятията Montereau (31/79), Maximilianshutte (83/79) и Korf Industrie (85/79). С оглед на сходния предмет и свързания с него характер на тези дванадесет дела, което е било потвърдено по време на устната фаза, има основание те да бъдат съединени за целите на решението.

3. Паралелните обсъждания в хода както на писмената процедура, така и при изслушването на всички заинтересовани засягат единия от двата аспекта, общи за всички дела: позоваването на незаконосъобразността на общото решение по силата на член 36, параграф 3, и на заведен иск, по който Съдът има неограничена юрисдикция срещу отделните решения за налагане на парични санкции, по силата на член 36, параграф 2.

4. Първият аспект повдига въпроса за допустимостта на иска за незаконосъобразност и на подадените документи за очевидно неспазване на разпоредбите на Договора и за злоупотреба с власт, на които жалбоподателите

се позовават в подкрепа на този иск. Следователно, този въпрос следва да бъде решен като преюдициален.

5. Необходимо е да се проучат основанията, на които жалбоподателите оспорват законосъобразността на Общо решение № 962/77, което следва да бъде анализирано както по отношение на член 61, който се явява правното основание на това решение, така и по отношение на останалите разпоредби на Договора за ЕОВС и в светлината на общите принципи на правото, които уреждат тълкуването и прилагането на упоменатия Договор, и, на последно място, по отношение на предполагаемите цели, от които се е водила Комисията при упражняване на своите правомощия при приемането на упоменатото общо решение.

6. Само след проучване на законосъобразността на общото решение е уместно, доколкото това е необходимо, да се предприеме проучване по втория аспект на отделните решения за налагане на глоби. По отношение на последния, жалбоподателите, пледират наличието на *force majeure*, неизбежна отбрана или крайна необходимост, всичките изключващи вината обстоятелства, и ще бъде необходимо да се проучи обхвата на последните в светлината на правото на Общността и възможността за тяхното прилагане в областта на минималните цени. След което ще бъде необходимо да се прецени дали жалбоподателите са били в състояние да се възползват от законната опция за изравняване на своите цени. На последно място, тогава ще стане възможно да се прецени размерът на глобите, чието налагане е довело до тези искове.

ПРЕДВАРИТЕЛНА ГЛАВА

Допустимост на иска за незаконосъобразност по отношение на Общо решение № 962/77 на представените доводи и аргументи, повдигнати от жалбоподателите в подкрепа на упоменатия иск

7. Необходимо е да се направи разграничение между двата аргумента, представени от Комисията с оглед да се докаже недопустимостта на иска за незаконосъобразност, предявен от жалбоподателите по отношение на Общо решение № 962/77. Първият аргумент, представляващ общо възражение за недопустимост, е застъпен в писмените заключения на Комисията и се отнася само по отношение на делата, заведени от Antonio Stefana (226/78), Di Darfo (227/78), Sider Camuna (228/78) и Feralpi (264/78). Вторият аргумент обаче, се отнася до всички дела, по които Комисията, като се е позовала на своята дискреционна власт, оспорва допустимостта на исканията, които биха довели до оценяване от страна на Съда на икономически факти и обстоятелства. Дори и там, където този аргумент не е бил формално повдигнат, Съдът може да го повдигне по собствена инициатива, тъй като той засяга компетентността на Съда. Тези два аспекта на тезата на Комисията ще трябва да бъдат проучени отделно.

8. Видно е, че първият аргумент на Комисията по същество представлява твърдение, че жалбоподателите не са доказали, че Общото решение е увредило техните индивидуални интереси конкретно и пряко и че следователно, поради

липса на какъвто и да е правен интерес, те не могат да оспорват законосъобразността на това общо решение.

9. Необходимо е да се направи разграничение между интереса за завеждане на иск срещу отделно решение, от една страна, и интереса да се твърди незаконсъобразност по отношение на общо решение, което представлява законното основание на упоменатото отделно решение, от друга страна. Безспорно жалбоподателите имат право с иск, по който Съдът има неограничена компетентност по силата на член 36, параграф 2 от Договора за ЕОВС, да оспорват отделните решения, с които им се налагат парични санкции. По-нататък, параграф 3 от същия член предвижда, че те могат да оспорят законосъобразността на общите решения, за които се твърди, че не са спазени от тях, но те могат да направят това само “при същите условия, както е предвидено в член 33, параграф 1”, т.е., на първо място – при наличие на обстоятелства, при които може да се иска обявяване на незаконсъобразност, и при доказване на правния интерес от предявяването на такъв съдебен иск. Тъй като жалбоподателите твърдят, че е допуснато съществено нарушение на процесуални правила, нарушение на закона и злоупотреба с власт, техните искове са допустими, тъй като тяхното твърдение за незаконсъобразност ясно е подкрепено с подадените документи, отнасящи се до законосъобразността на общото решение, като това им е позволено по силата на съвместното действие на членове 36 и 33. В допълнение към това, не подлежи на съмнение, че те имат правен интерес от завеждане на делото, тъй като прилагането на оспорваното общо решение, въз основа на което са основани отделните решения за налагане на парични санкции, поради своето естество се отразява неблагоприятно на техните интереси. Следователно, по тази първа точка възражението за недопустимост, предявено от Комисията, следва да бъде отхвърлено.

10. На второ място, позоваването в член 36 на член 33 параграф 1 се отнася, по-специално, до второто изречение от този параграф, който предвижда, че “Съдът не може... да оценява ситуацията, произтичаща от икономически факти или обстоятелства, в светлината на които Върховният орган е взел решенията си или е направил своите препоръки, освен в случаите, когато се твърди, че Върховният орган е злоупотребил с властта си или явно не е изпълнил разпоредби на Договора или друга правна разпоредба, отнасяща се до неговото прилагане”.

11. По такъв начин, първата част от второто изречение от член 33 посочва границите на правомощията на Съда при проверка на законосъобразността на дадена мярка да преразглежда изборът на икономическа политика, направен от Комисията; втората част премахва тези ограничения при условие, че ищецът твърди явно неизпълнение на Договора или злоупотреба с власт. Съгласно съдебната практика на Съда (Решение от 21 март 1955 г. по дело 6/54 правителството на Кралство Нидерландия срещу Върховния орган на ЕОВС, Recueil 1954-1955, стр. 201), “член 33 не изисква повдигнатото възражение да бъде подкрепено предварително с пълните доказателства; още повече това би довело до незабавна отмяна на решението”. Следователно, когато се разглежда допустимостта на доводите, насочени към сезиране на Съда да провери оценката на ситуацията, произтичаща от икономически факти и обстоятелства, необходимо и достатъчно условие е възраженията за явно неизпълнение или за

злоупотреба с власт да бъдат подкрепени с подходящи доказателства. Едно по-строго изискване би представлявало смесване на допустимостта на довода с неговото доказване по същество; едно по-свободно тълкуване, според което самото твърдение на една от посочените тези да бъде разглеждано като достатъчно за преглед на икономическата оценка от страна на Съда, би свело изразяването на подобна теза до обикновена формалност.

12. По настоящото дело с аргументите, изложени в хода на писмената и устната фаза, са представени достатъчни доказателства за сложния характер на този въпрос за признаване на факта, че основанията, на които се позовават жалбоподателите, са *prima facie* подкрепени с подходящи доказателства. Това заключение е достатъчно, на този етап, исковете да бъдат допустими.

Първа част

Законосъобразност на Общо решение № 962/77

Глава 1

По отношение на член 61 от Договора за ЕОВС

13. Решение № 962/77 е прието на основание на член 61 от Договора; законосъобразното прилагане на този член предполага съобразяване с формалните и материалните условия, които следва да бъдат проверени последователно.

Раздел 1

Съобразяване с формалните условия, които следва бъдат спазвани, когато се приема мярка по член 61

14. Решението за налагане на минимални цени на територията на общия пазар, което може да бъде прието от Комисията, е предмет на редица формални условия. Първо, такова решение следва да е съобразено с общите условия, регламентиращи формата на всяко решение, прието в изпълнение на Договора за ЕОВС, които са предвидени в членове 5 и 15 от Договора. Второ, самият член 61 съдържа специфични изисквания, които трябва да бъдат изпълнени чрез мотивите, които придружават решенията, предвидени в този член. На последно място, член 61 предвижда някои конкретни формалности, които трябва да бъдат спазвани. Тези три групи условия ще бъдат разгледани последователно в следващите три параграфа.

Параграф 1

Спазване на общите условия по отношение на формата (Членове 5 и 15 от Договора)

15. Съгласно членове 5 и 15 от Договора за ЕОВС, Общността трябва да оповестява публично основанията за своите действия, и решенията на

Комисията трябва да посочват съображенията, на които те са основани, и да се позовават на всяко становище, което е следвало да бъде получено.

16. Някои от жалбоподателите твърдят, че излагането на мотиви представлява фундаментално изискване, особено в контекста на законодателна мярка, свързана с упражняване на компетентност. Според тях, мотивите, придружаващи Решение № 962/77 са “изопачени, непълни и недостатъчни” и не съответстват на целите на Договора. Твърди се, че решението се основава на редица необосновани твърдения и не взема предвид икономическото положение и условията на производство на тези жалбоподатели. Също така, Комисията не споменава факта, че Консултативният комитет се е позовал на член 54, а не на член 61 като средство за намиране на изход от кризата.

17. Комисията отхвърля тези доводи, като посочва, че в преамбюла на решението, мотивите сочат, че стоманената промишленост изпитва сериозни затруднения от няколко години и че секторът за арматурно желязо, е дори в много по-влошено състояние от стоманената промишленост като цяло.

18. Вярно е, че общите разпоредби на членове 5 и 15 от Договора предвиждат изисквания, които трябва да бъдат спазвани от Комисията, но нито формата, нито обхватът на тези изисквания са конкретизирани. Логическото им тълкуване показва, че когато въпросът се отнася до мярка, предвидена за общо прилагане, тези изисквания задължават Комисията да посочи в мотивите положението, довело до приемането на решението, като цяло и общите цели, които тя се стреми да постигне.

19. Следователно, Комисията не може да бъде задължавана да посочва множеството комплексни факти, в контекста на които е прието решението, и *a fortiori* тя не може да бъде задължавана да представя пълна експертиза по въпроса или да оборва становища, изразени от консултативните органи.

20. Мотивите, на които е базирано Решение № 962/77 отговарят на изискванията на членове 5 и 15 от Договора за ЕОВС.

21. На практика, мотивите започват с отбелязване съществуването на кризисно положение в стоманената промишленост и въздействието на това върху цените; споменават за провала на доброволното планиране на доставки в промишлеността на арматурно желязо, и акцентират върху особените затруднения на пазара по отношение на този продукт.

22. Жалбата, че мотивите не споменават икономическото положение и условията на производство в Brescia, следва да бъде отхвърлена на основание на това, че Комисията е разгледала въпросите в светлината на положението на този сектор в Общността като цяло, с оглед на общия характер на решението.

23. По отношение на конкретната констатация относно факта, че консултациите с Консултативния комитет са проведени в контекста на член 54, отнасящ се до финансиране на инвестиционни програми на предприятия от страна на Общността, вместо по член 61, тази информация е непълна, понеже се основава на Резолюция от 17 март 1977 г. на този комитет, но пропуска да спомене по-

късното заседание на 19 април 1977 г., на което Консултативният комитет е приел положително отношение към конкретния въпрос за въвеждане на минимални цени на арматурното желязо. Освен това, последният съображение от преамбюла на решението посочва консултациите със Съвета и проучванията, извършени съвместно с предприятията.

24. От тези заключения следва, че независимо от това, че мотивите на Решение № 962/77 са кратки, от юридическа гледна точка те са достатъчни за общо решение и изискванията на членове 5 и 15 от Договора са изпълнени.

Параграф 2

Спазване на специфичните изисквания на член 61 по отношение на мотивите

25. Член 61 предвижда, че Комисията може да приеме минимални цени на територията на Общия пазар само при положение, че тя установи съществуването на очевидна криза или на реална опасност от очевидна криза и че такова решение е необходимо за постигането на целите, изложени в член 3. Той предвижда по-нататък, че при определянето на цените, Комисията трябва да вземе предвид необходимостта от запазване на конкурентоспособността на секторите, свързани с въглищата и стоманата, както и на потребителските сектори, в съответствие с принципите, изложени в член 3, буква в). Тези разпоредби на член 61 установяват материалните условия, които трябва да бъдат спазени от решение за определяне на минимални цени. Видно е обаче, че мотивите на решенията трябва се позовават на изпълнението на тези условия, с цел да се улесни съдебен преглед на въпросите по същество.

26. По такъв начин, мотивите на решение за определяне на минимални цени трябва да споменават и да дават кратки доказателства за:

- съществуването на очевидна криза или реална заплаха от такава;
- необходимостта от решението с оглед на постигането на целите, заложи в член 3;
- запазването на конкурентоспособността на произвеждащите и потребителските сектори при определянето на цените.

27. Като отричат това, че са изпълнени материалните условия (този аспект ще бъде разгледан по-нататък), жалбоподателите акцентират на тезата за недостатъчност на съпътстващите мотиви. Следователно е необходимо това твърдение да бъде проверено.

28. Съществуването на очевидна криза е заявено в първия съображение от преамбюла на решението, в което Комисията посочва, че стоманената промишленост е в сериозно затруднение от няколко години. Тя заявява, че предлагането значително надвишава търсенето, че делът на пазара, съставляващ вноса, значително се е увеличил и че цените са спаднали доста под производствените разходи. Посочването на тези три аспекта на кризата

представлява достатъчно изразяване на нейните специални характеристики и, по такъв начин, адекватно определяне за целите на мотивите.

29. Необходимостта от решението за постигането на целите, заложи в член 3, е прокламирана в четвъртото съображение, на основата на аргументите, изложени във второто и третото съображение, с други думи – предшестващите опити от страна на Комисията да осигури доброволното поемане на ангажименти от част от предприятията, провалът на тези опити и последвалото влошаване на положението на пазара на арматурно желязо, както и на финансовото положение на предприятията. Това описание на необходимостта е достатъчно да осигури яснота на мотивите по този въпрос.

30. На последно място, по отношение на определянето на цените, необходимостта от осигуряване на конкурентоспособността на предприятията в сферата на производството и потреблението е адресирана в шестото съображение, което изразява загриженост за запазването на “гъвкавостта на пазара” при избора на базисни цени като базисна точка за определяне на минимални цени, и също така в десетото съображение, където се посочва, че предприятията са свободни да публикуват базисни цени над установените минимални цени. В допълнение към това, може да бъде направено заключение по аргумент *a contrario*, че съществува възможност за изравняване на най-благоприятните цени в Общността при условие, че те са в съответствие с решението за минималните цени. По тази гледна точка, въпреки че мотивите биха могли да бъдат по-категорични, те са достатъчни.

31. По такъв начин, специфичните изисквания, предвидени в член 61 по отношение на мотивите, са изпълнени до достатъчна степен от юридическа гледна точка

Параграф 3

Спазване на специалните формални изисквания, предвидени в член 61

32. По силата на член 61, разработването на проект за решение относно въвеждането на ценова система, която има за последица временно суспендиране на правилата, регламентиращи функционирането на общия пазар на ЕОВС, е съпроводено с процедурни изисквания, насочени към това, подобни мерки да се приемат внимателно и предпазливо, които изисквания следва да бъдат разглеждани като съществени и които Съдът следователно трябва да провери, за да удостовери дали те са били спазени.

33. Член 61 изисква на първо място решението на Комисията за определяне на минимални цени да бъде взето:

1. На основата на проучвания, извършени съвместно с предприятията и сдруженията на предприятията, в съответствие с член 46, параграф 1 и член 48, параграф 3;

2. След консултиране с Консултативния комитет; и

3. След консултиране със Съвета, по отношение на целесъобразността на подобна мярка и на ценовото ниво, което ще бъде определено.

34. Съдът отбелязва по-горе, че в последното съображение от преамбюла на Решение № 962/77 се посочват съответните проучвания и консултации. Според жалбоподателите, независимо от това, основното процедурно изискване е било нарушено, той като посочените проучвания и консултации не са били извършени с достатъчна грижа.

35. (1) Италианските жалбоподатели считат, че, на първо място, Комисията не е предприела сериозни предварителни проучвания, които биха установили по-специално, че 50% от сектора на арматурното желязо не е в криза, и, на второ място, че ако са правени проучвания, те не са правени съвместно с тях.

36. Комисията изтъква, че по силата на разпоредбите на Договора за ЕОВС, и по-специално на членове 46 и 48, тя непрекъснато проучва пазара и тенденциите на цените и че предприятията са задължени периодично да подават информация за измененията в своите ценови листи и за нивото на техния внос и износ. Но в допълнение към това, от 1975 г. тя е предприела специфични проучвания по отношение на цените; така в Съобщението от 2 май 1975 г., адресирано към всички стоманодобивни предприятия (ОВ С 100, стр. 1), Комисията, позовавайки се на влошаването на цените на продуктите от желязо и стомана в Общността и произтичащите от това последици за заетостта, е информирала предприятията, че тя възнамерява да увеличи проверките по отношение на спазването на ценовите правила, съдържащи се в Договора и че тя ще наблюдава много внимателно тенденциите на вноса на стомана в Общността и неговото въздействие върху нивата на цените. По-нататък, Комисията се позовава на своето Решение № 1272/75 от 16 май 1975 г. (ОВ L 130, стр. 7) относно задължението на предприятия да правят месечни отчети на тяхното планирано, изчислено или действително производство на необработена стомана; на своето Решение № 1870/75 от 17 юли 1975 г. (ОВ L 190, стр. 26) относно изискването стоманодобивните предприятия да разкриват определена информация, свързана със заетостта (численост на наетия персонал, назначения, уволнения, мерки за намаляване на работното време), и на своето Решение № 3017/76 от 8 декември 1976 г. (ОВ L 344, стр. 24) относно задължението на произвеждащите предприятия да правят месечни отчети, възможно най-бързо, за доставките на основните стоманени продукти, включително на арматурно желязо, осъществени от тях в рамките на общия пазар и за износ за трети страни. В областта на цените, Комисията е обмисляла въвеждането на система на минимални цени и на 19 януари 1976 г. Консултативният комитет е обсъдил целесъобразността на подобна мярка (DOC. № A/430/76 F), което е било подкрепено от мнозинството подадени гласове; в началото на 1976 г. в светлината на това гласуване и в резултат на краткосрочно подобряване на конюнктурното положение, Комисията е решила да не твърди тази линия на поведение и е решила, че задоволителни резултати могат да бъдат постигнати чрез незадължителна намеса, насочване на производството и ценова политика посредством доброволни ангажменти, поемани в контекста на прогнозни програми. В контекста на избора на това икономическо решение, Комисията е публикувала Общо съобщение (ОВ С 303 от 23 декември 1976, стр. 3), което

описва линиите на поведение, които тя възнамерява да следва. Това съобщение е обхванало всички аспекти на проблема: анализирани и мониторинг на пазара, инвестиции, специфични кризисни мерки по отношение на производството и цените, взаимоотношенията между Общността и трети страни на пазара на стомана, както и социални и регионални проблеми. Това съобщение е било последвано от друго, издадено в изпълнение на член 46 от Договора за ЕОВС (ОВ С 304 от 24 декември 1976 г., стр. 5) в което, след като се позовава на това, че в своята предстояща програма за първото тримесечие на 1977 г., тя е направила прогнози за доставките, разпределени в шест категории продукти, включително арматурно желязо, Комисията е обявила своето намерение да извърши подробни разчети на вътрешните доставки на тези продукти в Общността, като ги е разделила по предприятия или групи предприятия, които ще бъдат поканени да подпишат “индивидуални и поверителни” задължения да ограничат своите доставки до ниво, което им е съобщено.

37. От това описание на действията на Комисията, предшествващи Решение № 962/77 е видно, че железодобивните и стоманодобивните предприятия не са могли да бъдат в неведение по отношение на специфичните мерки, които Комисията е възнамерявала да предприеме, и че информирани по такъв начин, те са имали възможността било то индивидуално, било то чрез своите търговски организации, да Ж представят своите предложения.

38. На последно място, Индустриалното сдружение на производителите от Brescia, което представлява 40 - 50 предприятия, на няколко пъти е било канено на подготвителните работни срещи, в които са взели участие двама негови представители, по-специално на срещата, състояла се на 25 март 1977 г., по време на която е бил обсъждан документ за производствените разходи на предприятията, за проблема с ценовите листи, за целта, която следва да се постигне, и за метода за изчисляване на цените.

39. (2) Консултативният комитет е бил консултиран на 19 април 1977 г. по отношение на целесъобразността от въвеждане на минимални цени на арматурното желязо в рамките на общия пазар и по отношение на нивото на такива цени (Doc. № A/1730/77 f.) и обсъждането е довело до широко подкрепено съгласие по необходимостта от предприемане на подобна мярка; като единствено германските производители и потребители са се противопоставили.

40. (3) Съветът е бил консултиран по същите въпроси и единодушно е одобрил мярката.

41. Впоследствие, Европейският парламент е приел резолюция, подкрепяща позицията на Комисията в опитите Ж за преодоляване на европейската криза в стоманодобивната промишленост. (ОВ С 118 от 16 май 1977 г., стр. 56).

42. Като се вземе предвид всичко изложено по-горе, следва, че процедурните изисквания, наложени на Комисията от Договора са били спазени и че не е налице незначитане на което и да е изискване, което би довело до недействителност на мярката.

Раздел 2

Спазване на материалните условия, предвидени в член 61

43. За да определи минимални цени, Комисията е била длъжна:

1. Да се увери в съществуването на или реалната заплаха от очевидна криза,
2. Да се увери в необходимостта от приемане на подобно решение с оглед постигане на целите, изложени в член 3, и
3. Да вземе предвид необходимостта от гарантиране запазването на конкурентоспособността на стоманодобивната промишленост и промишлените дейности, в съответствие с принципите, предвидени в член 3, буква в).

Параграф 1:

Съществуване или реална заплаха от очевидна криза

44. Италианските жалбоподатели твърдят, че малките и средни предприятия, произвеждащи арматурно желязо, не са били в състояние на криза в началото на 1977 г., поради свойствата на тяхната структура, тяхната степен на специализация и техния избор на технически методи.

45. Тези жалбоподатели твърдят, че преценката, която се прави, по отношение на наличието на “криза”, следва да покрива не само затрудненията на големите железодобивни и стоманодобивни предприятия на север, но също така и задоволителната работа на повече от една трета от сектора на арматурно желязо. Те посочват, че това положение е резултат от последиците от свободната конкуренция, от която печелят най-съвременните предприятия, предимно в резултат на постигнатото от тях технологично ниво, но че това не е въпрос на кризисно състояние.

46. Комисията, от своя страна, започва с разглеждането на положението на железодобивната и стоманодобивната промишленост в Общността като цяло.

47. Именно в светлината на икономическите обстоятелства и на проведените проучвания, като е взела предвид рецесията в производството на арматурно желязо в Общността като цяло, и като е стигнала до заключението, че железодобивната и стоманодобивната промишленост са изпитвали сериозни затруднения в продължение на няколко години, което е довело до загуба на 50 000 работни места през периода юли 1975 г. – края на 1977 г., че предлагането непрекъснато е надвишавало търсенето и че цените са били намалени значително под производствените разходи, Комисията, отчитайки последиците от тези фактори, се е уверила в съществуването на очевидна криза в производството.

48. Съдът счита, че основният елемент в жалбите на италианските предприятия се съдържа в тяхната оценка на Решение № 962/77, изключително в светлината на малките стоманодобивни заводи в Италия.

49. Комисията действително има задължението по силата на член 3 от Договора да действа в общ интерес, но това не означава, че тя трябва да действа в интерес на всички заинтересовани без изключение, тъй като нейната роля не води до задължението да се предприемат действия само при положение, че не е накърнен нечий интерес. От друга страна, когато предприема действия, тя трябва да прецени различните интереси, като избягва вредните последици, доколкото решението, което трябва да бъде взето, позволява това. Комисията може, като действа в общ интерес, са упражнява своето правомощие за вземане на решения в съответствие с изискванията на положението, дори това да е в ущърб на определени индивидуални интереси.

50. Следователно, като е анализираща дисбаланса между производство и потребление на арматурно желязо като състояние на очевидна криза, и като е отчела, че германските предприятия са потвърдили този извод и че италианските предприятия, които са го оспорвали, не са успели да представят достатъчни доказателства в подкрепа на своята теза, Комисията не е основала своето решение на неточни факти или обстоятелства, или на очевидно погрешна преценка на положението. По такъв начин, тя е имала право да установи наличието на очевидна криза.

Параграф 2:

Спазване на член 3 от Договора

51. Жалбоподателите настояват, че според тях Комисията едновременно е пренебрегнала всички цели на член 3, изброени в букви а) - ж), и по-специално буква в), доколкото тази разпоредба изисква от нея установяването на най-ниски цени – цел, която е противоположна на определянето на минимални цени. Те добавят, че Решение № 962/77 е защитна мярка, която противоречи на икономическия прогрес, тъй като Комисията изисква налагането на по-високи цени в полза на предприятията, които имат по-големи производствени разходи.

52. Чрез позоваването на едновременното спазване на практически всички цели, посочени в член 3, жалбоподателите формулират прекомерно и противоречиво изискване.

53. В своите решения *Meroni & Co срещу Върховния орган* (дело 9/56, Recueil 1958, стр. 43) от 13 юни 1958 г., и *Groupement des hauts fourneaux et aciéries belges срещу Върховния орган* (дело 8/57, Recueil 1958 г., стр. 242) от 21 юни 1958 г., Съдът е отбелязал, че тъй като член 3 предвижда не по-малко от осем различни цели, не е сигурно, че тяхното изпълнение може да бъде следвано едновременно, в тяхната цялост и при всички обстоятелства.

54. Съдът е направил заключение, че при следването на целите, предвидени в член 3 от Договора, Комисията трябва постоянно да урежда евентуални конфликти, които биха могли да възникнат при разглеждането на целите поотделно, а ако се появи такъв конфликт, тя трябва да даде приоритет на една или повече цели, посочени в член 3, така както тя е преценила за необходимо, като се вземат предвид икономическите факти и обстоятелства, в светлината на които Комисията е взела своето решение.

55. Ако необходимостта от постигане на компромис между различните цели е задължителна при нормално пазарно положение, тя трябва да се приеме *a fortiori* в състояние на криза, оправдаващо приемането на извънредни мерки, които дерогират нормалните правила, регламентиращи функционирането на Общия пазар на стомана, и които очевидно водят до неспазване на някои от целите, посочени в член 3, ако се осигури изпълнението на тази цел (съдържаща се в буква в)), която изисква установяване на най-ниски цени.

56. По силата на своята компетентност, Комисията е решила да следва три цели:

- да позволи на предприятията да получат минимално ниво на финансови средства с оглед те да могат да извършат необходимото реструктуриране, в изпълнение на член 3, буква в);
- да твърди нивото на заетост, така че да се избегне влошаване на условията на труд и жизнения стандарт на работниците, в изпълнение на член 3, буква д);
- в дългосрочен план, да твърди достатъчен производствен капацитет, в изпълнение на член 3, буква а);

като това са целите, които тя е преценила, че са оправдани от общите интереси на търговията с оглед на икономическите обстоятелства към съответния момент. По такъв начин, Комисията е постъпила правилно, изправена пред кризисно състояние в промишлеността на арматурно желязо, в рамките своите правомощия, създадени за целите на изпълнението на железодобивната и стоманодобивната политика, насочени към облекчаването на очевидно кризисно състояние, като е определила целите, които тя е счела за подходящи за установяването на социална и структурна програма с съответствие с размера на възникналите проблеми.

57. Всички тези съображения водят до заключението, че е налице достатъчно доказателство да се твърди, че – в контекста на обстоятелствата по делото и към момента, в който решението е било взето – това решение е съобразено с целите, посочени в член 3, които съвпадат с икономическата и социалната политика, избрана от Комисията.

58. За да бъде проекторешението законосъобразно, също така е необходимо Комисията да е установила необходимостта от приемане на подобно решение с оглед постигането на целите, предвидени в член 3.

59. Антикризисната политика в железодобивната и стоманодобивната промишленост се основава на основополагащия принцип на солидарността между отделните предприятия, прокламиран в преамбюла на Договора за ЕОВС и намерил практическо изражение в редица членове, като например член 3 (приоритет определен в общ интерес, който предполага задължението за солидарност), член 49 и последващите (система за финансиране на Общността, основана на налози), член 55, параграф 2 (обща достъпност на резултатите от изследванията в техническата и социалната сфера), член 56 (помощи за възстановяване и адаптиране) и член 53 (изготвяне на финансовите споразумения).

60. В изпълнение на този принцип Комисията е обмисляла предприемане на незадължителни мерки, насочени към постигане на това, предлагането на железни и стоманени изделия да съответства в по-голяма степен на търсенето; тези мерки, както вече беше обяснено, са разчитали, *inter alia*, на ангажименти на стоманодобивните предприятия на Общността да се придържат към тавани на доставките, посочени от Комисията и съобщени на всяко предприятие или група предприятия. За разлика от положението за останалите плосковалцувани продукти, при които доброволните ангажименти за намаляване на производството са покрили 90% от размера, посочен от Комисията, едва 50% от планирания резултат за доставки на арматурно желязо са били покрити от доброволни ангажименти, която цифра очевидно е била недостатъчна за да може да бъде постигнато желаното оздравяване на сектора. Това е довело до позабележимо влошаване на пазара на арматурно желязо. По такъв начин необходимостта от задължителна система на цените на арматурното желязо е била доказана с неуспеха на системата от доброволни ангажименти, насочени към намаляване на производството, докато по отношение на другите валцувани продукти Комисията е публикувала препоръчителни цени (ОВ L 114 от 5 май 1977 г., стр. 18).

61. Някои от жалбоподателите, по-специално Rumi (дело 263/78), считат, че Комисията е направила погрешна оценка на икономическото положение, което представлява очевидно неизпълнение на разпоредбите на Договора, като е въвела схема на минимални цени, докато “тя е следвало да прибегне към член 58 от Договора и да установи система от производствени квоти, съчетана с редица спомагателни мерки”.

62. С оглед да се отхвърли тази жалба за това, че не е имало директна намеса в областта на производството, е достатъчно да се отбележи, че член 58 предвижда въвеждане на задължителна система от производствени квоти при условие, че е установено, че мерките, предвидени в член 57 са недостатъчни за справяне с кризата. Тези непреки мерки включват намеса по отношение на цените, както е предвидено в Договора, и следователно – въвеждане на схема на минимални цени по член 61, буква б).

63. По такъв начин, без да е необходимо да се позовава на довода, че в тази област Комисията разполага с широка компетентност по отношение на икономическите решения, които могат да бъдат оспорени само в случай, че тя е злоупотребила с властта си или че очевидно не е изпълнила разпоредби на Договора, с оглед да се обяви това искане за неоснователно, е достатъчно да се посочи, че Комисията би била задължена да въведе система от производствени квоти само при положение че се установи, че кризата не може да бъде преодоляна, *inter alia*, чрез намеса по отношение на цените.

64. Следователно, като е съпоставила недостатъците на схемата на минималните цени с необходимостта от предприемане на мярка за постигането на различните цели, предвидени в член 3, Комисията не е превишила компетентността си при осъществяването на избора на въпросната система.

Параграф 3:

Ниво на цените по отношение на спазването на последната част от член 61 от Договора

65. Последното условие относно правилността на решение за определяне на минимални цени се отнася до тяхното ниво.

66. Предпоследният параграф от член 61 предвижда, че “при определянето на цените, (Комисията) взема предвид необходимостта от осигуряване запазването на конкурентоспособността на въглищната и стоманодобивната промишленост, в съответствие с принципите, предвидени в член 3, буква в)”. Съгласно този член е необходимо да се осигури установяването на най-ниски цени, като същевременно се позволи необходимата амортизация и нормалната възвращаемост на инвестирания капитал.

67. С оглед да се постигне целта за нормализиране на финансовото положение на предприятията в сектора в криза, при същевременно спазване на целите на член 61, Комисията е преценила, че:

а) минималните цени трябва да бъдат по-високи от пазарните цени, но определени на такова ниво, което да позволи избягване на нарушения в конкуренцията в полза на железодобивната и стоманодобивната промишленост и във вреда на останалите икономически сектори, да вземе предвид общите цели на икономическата политика, и по-специално интересите на предприятията-потребители на стомана и тяхното конкурентно положение и да се избегнат смущения при износа и вноса;

б) било е важно да се вземат предвид производствените разходи, които варират значително в зависимост от производствените методи, използвани от различните предприятия, половината от които са използвали желязна руда, чиято цена се е увеличила между 8 и 35% между 1975 г. и 1977 г. в зависимост от държавата-членка, докато другата половина са използвали скрап от желязо, чиято цена е спаднала между 37 и 47% в зависимост от държавата-членка.

68. Като е имала предвид целите, които трябва да се постигнат, и с оглед на основния фактически елемент, а именно – сферата на цените, където практически единствената област, отворена за конкуренция, - разликата в качеството – е фактически незначителна в сектора на арматурното желязо, Комисията е счела за разумно цените, които е трябвало да приеме, да бъдат на нивото на най-ниските цени, между 165 и 180 европейски разчетни единици (предприятията в Brescia), но по-ниски от най-високите цени, 253 европейски разчетни единици (предприятията в Дания).

69. За целите на точността, Комисията е изчислила основни цени за тон на 25 април 1977 г. и е взела решение да определи задължителната минимална цена от равностойността в националните валути на 198 европейски разчетни единици за обикновено арматурно желязо и 205 европейски разчетни единици за арматурно желязо с подобро сцепление.

70. Жалбоподателите критикуват метода на средно аритметично изчисляване, използван при определянето на минималните цени; те считат, че за да се изпълни член 3, буква в) от Договора, минималните цени следва да бъдат определени на основата на минималната цена, осигуряваща печалба на предприятията на Общността, т.е. цената, отговаряща на нивото, при което предлагането отговаря на търсенето, и изпълняваща критериите, предвидени в член 3 по отношение на амортизацията и възвращаемостта на капитала. На практика, твърдят жалбоподателите, приетите минимални цени облагодетелстват “по-слабо конкурентните и непечелившите предприятия и въвеждат в системата недопустима форма на дирижиран протекционизъм”, докато правилната задача на минималните цени е “да се предотвратят продажби на занижени цени и да ограничи риска от опасни продажби от страна на спекуланти, склонни да правят дъмпинг”.

71. По отношение на тези критики, трябва да се посочи, че методът, използван за определяне на нивото на цените е дискреционен и технически въпрос, обусловен от принципа на солидарността, придържането към критериите, предвидени в предпоследния параграф на член 61 и спазването на формалните изисквания, състоящи се в провеждане на консултации с Консултативния комитет и със Съвета.

72. Единствено ако икономическата оценка разкрие очевидно нарушаване на правна разпоредба, Съдът може да преразгледа избора, направен от Комисията по силата на последния параграф на член 36 и в такъв случай да изследва дали приетото ниво на цените е възпрепятствало постигането на целите, посочени в член 3.

73. На практика, тъй като е имало съществени разлики в производствените разходи в Общността, цените не биха могли да бъдат изравнени с разходите на предприятията, имащи най-високата производителност, тъй като такъв подход би обезсмислил използването на минималните цени с оглед постигането на целите, които са им определени с Договора и със схемата, създадена с решение № 962/77.

74. По отношение на необходимостта от осигуряване на конкурентоспособността на стоманодобивните предприятия, може да се отбележи, че предприятията в Brescia са имали обявени цени, по-ниски от минималните цени, докато техните конкуренти са имали обявени цени, по-високи от наложените минимални цени. Чрез продаване точно на минималните цени, предприятията в Brescia все още са били в състояние да продават при цени по-ниски или най-малкото равни на цените на техните конкуренти, засегнати от кризата; в допълнение към това, системата от минимални цени не е създавала значителни нарушения в традиционните търговски модели по отношение на общия обем на търговия с тези продукти.

75. По отношение на промишлените дейности, чийто индустриален капацитет трябва също така да бъде гарантиран, те не само са дали в рамките на Консултативния комитет съгласието си за въвеждането на системата, но, както става ясно, нивото на минималните им цени е по-ниско от японските и американските цени, и техните интереси не са били накърнени.

76. На последно място, по отношение на задачата, приписвана на минималните цени от жалбоподателя А.Ф.І.М. (дело 226/78), а именно - да предотврати “продажби на дъмпингови цени”, може да се отбележи, че това представлява приписване на член 61 на цел, която той не следва.

77. По такъв начин, като се вземе предвид комплексния характер на икономическите прогнози, породени от определянето на нивото на цените, става ясно, че оценката на Комисията е взела предвид принципите, посочени в член 3, буква в) от Договора.

78. Следователно, на основата на този общ преглед на оценката на положението, произтичащо от икономически факти или обстоятелства, в светлината на които е било взето Решение № 962/77, следва да се направи заключение, че това Общо решение не проявява каквато и да е незаконосъобразност по отношение на член 61 от Договора за ЕОВС.

ГЛАВА 2:

Спазване на другите членове на Договора и на общите принципи, на които се позовават жалбоподателите

Раздел 1

Спазване на членове 2, 4 и 5 от Договора

79. Жалбоподателите твърдят, че членове 2, 4 и 5 са били очевидно незачетени с Решение № 962/77. Членове 2 и 5 регламентират в широк аспект задачата, която Общността е призвана да изпълнява, а член 4 предвижда принципните ограничения, свързани с установяването и поддържането на Общия пазар на въглища и стомана; твърди се, че постигането на общите цели, изложени в тези членове, към което цялата дейност на Общността следва да се стреми, е било осуетено от Решение № 962/77.

80. При повдигането на тази теза, жалбоподателите забравят, че чрез предвиждането на намеса чрез принудителни действия при определени обстоятелства Договорът дерогира нормалните правила, регулиращи функционирането на общия пазар, които се основават на принципа на пазарната икономика.

81. С това, че е разрешила приемането на мерки като определяне на минимални цени, законодателната власт на Общността очевидно е приела възможността временно да се дерогират механизмите на конкуренцията, единствено при условие, че се следват целите, предвидени в член 3, буква в).

82. По такъв начин, става ясно, че условията за прилагане на член 61 вече са спазвани, ако общото решение се придържа към съответстващите цели, предвидени в член 3. Въпреки, че е вярно, че в допълнение към член 3, членове 2, 4 и 5 регламентират основополагащи цели на Общността, може да се отбележи, че когато Комисията е оправомощена да предприеме извънредна мярка, с която се дерогира нормалното функциониране на пазара, разпоредбите

на Договора, по силата на които мярката се предприема, регламентират точно кои членове Комисията е длъжна да вземе предвид.

83. Това е вярно за член 53 - по отношение на финансовите мерки, които са разрешени в случай, че Комисията установи тяхната необходимост за изпълнението на задачите, предвидени в член 3, и тяхната съвместимост с Договора, и по-специално, с член 65; за член 58 – по отношение на квотите, които могат да бъдат установени, като се вземат предвид принципите, предвидени в членове 2, 3 и 4; за член 66 – по отношение на някои разрешения, предоставяни на определени предприятия при условие, че принципът, предвиден в член 4, буква б) е спазен; за член 74, по силата на който в случаи на дъмпинг Комисията е оправомощена да предприеме всяка мярка, която е в съответствие с Договора, и по-специално, с член 3; както и за член 95 – по отношение на случаите, когато е необходимо решение или препоръка, които не са регламентирани в Договора, във връзка с които спазването на принципите, предвидени в членове 2, 3, 4 и 5, е задължително. В допълнение, от този списък става ясно, че изискванията на разпоредбите на Договора по отношение на принципите и целите, които трябва да бъдат спазвани, с оглед на това, дерогиращата мярка да бъде редовна, отговарят на важността на дерогиациите, с които се посяга на правилата и механизмите, регулиращи нормалното функциониране на пазара, или на независимостта на предприятието.

84. Следователно, в резултат на самата същност на извънредните мерки, предвидени в Договора, с които се дерогират един или повече елементи на нормалното функциониране на пазара и го засягат повече или по-малко, такива мерки са ограничени със задължителни условия, формални и материални, които трябва да бъдат много стриктно спазвани с оглед да се осигури законосъобразността на решението и сред които са посочени в изчерпателен порядък принципите и целите, които задължително следва да регулират приемането на дерогиращото решение, докато останалите принципи и цели, предвидени в Договора, могат да бъдат разглеждани като суспендирани за ограничен период, по време на който въпросното дерогиращото решение остава в сила.

85. Условието на член 61 – които се позовават единствено на член 3 от Договора – трябва да бъдат тълкувани като означаващи, че спазването на целите и принципите в този член само по себе си гарантира законосъобразността на решение, налагащо минимални цени.

86. Следователно, не е необходимо да се разглеждат подробно доводите, представени от жалбоподателите, с които се позовават на членове 2, 4 и 5, тъй като спазването на принципите, изложени в тези членове, не е абсолютно важно за установяването на законосъобразността на Решение № 962/77.

Раздел 2

Законосъобразност на Решение № 962/77 по отношение на общите принципи на правото

87. Необходимо е да се посочи на първо място, че предметът на член 61 е да се осигури преодоляване на положение на икономическа криза чрез прилагането на принципа на солидарността.

Параграф 1

По отношение на спазването на правото на собственост

88. Според някои жалбоподатели, схемата за минимални цени - ако би била приложена – би създавала такива условия, при които операторите биха били лишени от техния бизнес, в противоречие с гаранциите, предоставени по отношение на правото на собственост от Първия протокол към Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи.

89. Както Съдът вече е подчертал в своето решение от 14 май 1974 г. (дело 4/73, Recueil 1974 г., стр. 491), гаранцията, предоставена за притежаването на имущество, не може да бъде разширена за защита на търговски интереси, несигурността на които представлява част от самата същност на икономическата дейност. В допълнение, следва да бъде отбелязано, че в резултат на прилагането на Решение № 962/77 не е регистрирано нито едно закриване на предприятие.

90. Следователно, това искане следва да бъде отхвърлено.

Параграф 2

По отношение спазването на принципа на пропорционалността

91. Жалбоподателите заявяват, че прилагането на Решение № 962/77 налага прекомерна тежест на най-производителните предприятия и че жертвите във връзка с това, които се изискват от тези предприятия, са били непропорционални на основание на това, че решението е неадекватно и непълно:

- Неадекватно, поради това, че държавите-членки съгласувано са провеждали политика на субсидиране на своите национални железодобивни и стоманодобивни промишлености, докато Комисията в същото време е взела решение за координиране на търговията с арматурно желязо, чрез Ufficio Coordinamento e Ripartizione Ordini (UCRO) и е била твърде бавна при изграждането на система за контрол и мониторинг, която да извършва надзор за изпълнението на мярката, което поради извършените нарушения е довело до установяване на пазарни цени по-ниски от минималните цени;

- Непълно, поради това, че то не е включило търговците или вноса в системата за минимални цени.

92. Всяка една от тези жалби следва да бъде разглеждана поотделно с оглед да се установи дали действително с тях се твърди несъответствие или непълнота на общото решение; единствено в случай на положителен отговор на този

преюдициален въпрос, Съдът ще разгледа дали така установеното несъответствие или непълнота е било непропорционално.

а) Преглед на различните искания

1. Съответствие на мярката с националните помощи

93. Според жалбоподателите, фактът, че в духа на Решение № 962/77 някои държави-членки са предприели национални мерки за предоставяне на помощи на своята железодобивна и стоманодобивна промишленост, доказва това, че това решение е било неадекватно.

94. В отговор Комисията заявява, че Решение № 962/77 е било наистина необходимо, но недостатъчно за преустройството на цялата железодобивна и стоманодобивна промишленост; по такъв начин това решение, което само по себе си представлява част от по-широк антикризисен план, по никакъв начин не се отразява на правото на държавите-членки да приемат мерки за предоставяне на помощи за целите на реструктурирането на своята национална железодобивна и стоманодобивна промишленост.

95. Следователно, съществуването на отделни национални политики не доказва, че мерките, предприети чрез Решение № 962/77, са неадекватни и неподходящи по отношение на целите, посочени в това решение; поради това искането на жалбоподателите е неоснователно.

2. Съответствие на мярката с координирането на търговията чрез UCRO

96. Жалбоподателите правят заключение от създаването на UCRO, че не само Комисията е признала, че Решение № 962/77 е било неадекватно, но освен това че създаването на този орган е довело до отмяната *de facto* на Решение № 962/77 по отношение на предприятията, които са били негови членове.

97. Вярно е, че Комисията е разрешила споразумението за координиране на продажбите на арматурно желязо от някои италиански стоманодобивни предприятия с Решение (ЕОВС) № 78/711 от 28 юли 1978 г. (ОВ L 238, стр. 28), но общото решение, съществуващо към момента на създаването на UCRO, по никакъв начин не е могло да бъде отменено чрез създаването на този орган.

98. Следователно това искане на жалбоподателите е неоснователно.

3. Липса на контрол

99. Германските и френските жалбоподатели заявят, че Комисията е била прекалено бавна в осъществяването на контрола над дейностите, за които, според тях, основната отговорност е на предприятията в Brescia, като по такъв начин през първите няколко месеца след приемането на Решение № 962/77 тя не е възпрепятствала предприятията в Brescia да продават на цени, по-ниски от минималните, като в резултат на това тези безнаказани практики са довели до смущения в пазарните цени, принуждавайки другите предприятия също така да нарушат Решение № 962/77.

100. Но Комисията правилно посочва, че, на първо място, първите проверки са били извършени още през юни 1977 г., и че по-ранно наблюдение би било неефективно поради това, че практиката на железодобивната и стоманодобивната промишленост е да се издават фактури по отношение на продажбите не по-рано от два месеца след сключването на сделките, и на второ място, че по силата на своите правомощия и средствата, с които тя е разполагала, тя не би могла да извърши повече проверки.

101. На практика, между юни 1977 г. и септември 1979 г. тя е извършила 181 проверки (включително 19 – през юни и юли 1977 г.), като в допълнение на това тя е проверила 122 797 удостоверения за съответствие през същия период, което също така и е позволило да научи за нарушенията.

102. Следователно, в контекста на търсене на възможни дефекти в системата на минимални цени това искане следва да бъде отхвърлено; най-вече то може да бъде разгледано отново по време на обсъждането на фактите, които жалбоподателите изтъкват в оправдание на своето поведение.

4. Неприлагане на мерките по отношение на търговците

103. Жалбоподателите твърдят, че като не е разпростряла действието на своето Решение № 962/77 към независимите търговци, Комисията им е позволила да продават под минималните цени съвсем законно, още повече те са държали запаси, еквивалентни на двумесечен оборот, и са имали възможност да продължат да получават доставки на външния пазар, тъй като вносът не е бил включен в приложното поле на законодателството за минималните цени; тази практика била допълнително улеснена в случаите на големи вертикално интегрирани дружества, при които произвеждащото дружество-майка продава на своето дъщерно дружество-търговец на минималните цени, докато последното препродава на загуба под минималните цени; това неикономическо поведение е станало възможно поради факта, че дружеството-майка понася загубите на своето дъщерно дружество и ги възстановява чрез своите продажби на печалба.

104. В своя отговор Комисията заявява, че член 61 се прилага само по отношение на предприятия по смисъла на член 80 от Договора за ЕОВС, като по такъв начин се отнася само за производители и техните организации за продажба; следователно, за бъдат подчинени независимите търговци на минималните цени, би било необходимо позоваване на член 95 от Договора, което представлява мярка, която би могла да бъде обсъждана само на следващ етап.

105. Установено е, че Комисията никога не е оспорвала това, че търговците са разполагали със запаси, достатъчни за два месеца, което им е позволило да продават под минималните цени, и че 85% от продажбите в Общността са направени чрез тях, но Комисията не е взела предвид в достатъчна степен факта, че тези търговци биха продавали част от своите запаси под пазарните цени.

106. От друга страна, доводът на жалбоподателя Maximilianshütte (дело 83/79) относно възможността, достъпна за тези търговци, които са се явявали дъщерни дружества на производители, да продават под минималните цени, е представен в чисто хипотетична форма, без доказателство, че определен търговец е действал по този начин, като се твърди, че съществуването на такава възможност е достатъчно доказателство за неадекватността на въпросното решение; тази липса на доказателство води до отхвърляне на жалбата по отношение на тези търговци, които са дъщерни дружества на производителите.

107. Също така е установено, че по отношение на определянето на цените чрез балансиране на търсенето и предлагането, незначителното смущение в доставките представлява сериозен дестабилизиращ фактор; следователно, изключването на търговците от системата за минимални цени е представлявало средство, чрез което потребителите са били в състояние да оказват натиск по отношение на нивото на цените и да подтикнат производителите да предлагат цени, по-ниски от минималните цени. Тези обстоятелства са принудили Комисията да разпростре системата на минимални цени по отношение на търговците с Решение № 3002/77 от 28 декември 1977 г. (ОВ L 352, стр. 8). Следователно, жалбоподателите са прави в своето заявление, че системата, установена с Решение № 962/77 е била дефектна поради това, че не е задължила независимите търговци да спазват минималните цени незабавно.

5. Неприлагане на мярката по отношение на внос от трети страни, довело до съпътстващата възможност за изравняване

108. Според жалбоподателите, купувачите в Общността са били в състояние да получат доставки на цени, по-ниски от минималните цени съвсем законно чрез прибегване до внос от трети страни. Според германските жалбоподатели, италианските производители са се възползвали от така предоставената свобода по отношение на подобен внос за да продават своето арматурно желязо в Бавария под минималните цени чрез транспортирането му през Швейцария, което се твърди, че е оказало значително въздействие на нивото на цените в Бавария, където вече не е било възможно да се продава на минималните цени; в допълнение към това се твърди, фактически предоставената свобода на предприятията в Общността да изравняват своите цени с офертите от трети страни, които са били по-ниски от минималните цени, е продължила до 14 март 1978 г., датата на Решение № 527/78 (ОВ L 73, стр. 16), забраняващо изравняването с оферти, идващи от някои трети страни.

109. В отговор на тези жалби Комисията посочва, че на първо място в тази област, членове 74 и 86 от Договора не я оправомощават да предприема мерки, пряко забраняващи вноса от трети страни и че в рамките на своите правомощия тя е издала три препоръки на 15 април 1977 г. – т.е. две седмици преди Решение № 962/77 – като и трите са имали за цел борба с вноса от трети страни (Препоръки № 77/382/ЕОВС, № 77/329/ЕОВС и № 77/330/ЕОВС, Официален вестник, L 114 от 5 май 1977 г., стр. 4, 6 и 15).

110. Следователно, Комисията не може да бъде обвинена, че не се е опитала да се бори с вноса от трети страни. Важно е също така да се отбележи, че в преговорите си с трети страни Комисията среща значителни затруднения в

резултат на това, че ЕОВС е нетен износител на стомана; при тези обстоятелства тя е принудена да осигури продължаването на износа на Общността, като в същото време трябва да се опита да ограничи вноса в Общността, и е имала основание да се опасява, че чрез предприемането на извъндоговорни рестриктивни мерки по отношение на трети страни тя би могла да провокира ответни наказателни мерки от тяхна страна, което би било в ущърб на общия интерес.

111. По отношение на конкретния случай на внос на италианско арматурно желязо през Швейцария, Комисията заявява на първо място, че този внос е бил прекалено висок само през октомври и декември 1977 г., а не – от юни до септември 1977 г., и на второ място, че в контекста на мерките, предприети срещу вноса, тя е сключила споразумение със Швейцария в началото на 1978 г., с което тази страна е поела задължение да спазва минималните цени по отношение на своя износ на арматурно желязо за общия пазар.

112. По такъв начин става ясно, че в този конкретен случай Комисията е използвала средствата, с които тя е разполагала, и че тя не може да бъде обвинена, че не е положила усилия да забрани подобен внос от май 1977 г., особено като се има предвид, че подобна забрана би могла да бъде предвидена единствено в рамките на договорена система.

113. Независимо от това, остава фактът, че вносет от трети страни е довел до временни смущения на пазара, като по-специално е оказал влияние върху цените, и още повече, както някои предприятия на Общността твърдят, че са изравнили своите цени с офертите под минималните цени, произлизащи от трети страни, като тези оферти са били законни.

114. Следва да се има предвид, че член 6, параграф 2 от Решение № 962/77 вече е уредил подобни изравнявания с оферти за арматурно желязо, от всяка страна, която не е държава-членка на Общността, които изравнявания са били разрешени само дотолкова, доколкото цените за доставка не са по-ниски от цените за доставка “на основата на по-благоприятен ценоразпис на Общността”. На практика, по такъв начин тази разпоредба забранява продажби под минималните цени, тъй като всички ценоразписи в Общността са били длъжни да съдържат цени в съответствие с Решение № 962/77.

115. Въпреки този член, изглежда изравняванията са били извършвани под минималните цени, тъй като във второто съображение на Преамбюла на Решение № 527/78 Комисията признава, че практиката е показала, че спазването на тези минимални цени не би могло да бъде осигурено, ако оферти на по-ниски цени и само за малки количества биха могли да се използват като основа за изравняване и че именно тази практика е довела до необходимостта от отмяната на опцията за изравняване с оферти, произлизащи от определени трети страни.

116. Следователно трябва да се признае, че толерантността *de facto* към изравняване с оферти по отношение на малки количества, произлизащи от трети страни, съчетано с липсата на ограничения на вноса, трябва да бъдат разглеждани като недостатък на системата за минимални цени.

б) Непропорционален характер на необходимите загуби, с оглед на установените пропуски

117. Сега е необходимо да се провери дали в светлината на установените пропуски наложените задължения на предприятията представляват непропорционална тежест върху жалбоподателите, което би представлявало нарушение на принципа на пропорционалността. В отговор на твърденията на жалбоподателите по въпроса, Комисията заявява, че действителността на общото решение не може да зависи от съществуването или липсата на други формално независими решения.

118. Този аргумент няма отношение към настоящото дело и Съдът следва да установи дали установените недостатъци са наложили на жалбоподателите непропорционална тежест, като се вземат предвид целите, формулирани в Решение № 962/77. Но Съдът вече е установил с Решението си от 24 октомври 1973 г. (дело 5/73, *Balkan Rescue* 1973 г., стр. 1091), че “при упражняването на своите правомощия, институциите са длъжни да осигурят сумите, с които се облагат търговските оператори, да не са по-големи от това, което е необходимо за постигането на целите, които властите следва да постигнат; независимо от това, от това не следва задължително, че задължението трябва да бъде измерено по отношение на отделното положение на която и да е конкретна група оператори”.

119. Става ясно, че като цяло системата, установена с Решение № 962/77 е функционирала, независимо от установените пропуски и в крайна сметка е постигнала целите, следвани от това решение. Въпреки че е вярно, че тежестта на загубите, наложени на жалбоподателите, може да е утежнена от пропуските в системата, това не променя факта, че това решение не представлява непропорционална и недопустима мярка с оглед на следваната цел.

120. При тези обстоятелства и като се вземе предвид фактът, че целта, формулирана в Решение № 962/77, е в съответствие със задължението на Комисията да действа в общ интерес, както и това, че необходима последица от самото естество на член 61 от Договора за ЕОВС е това, че някои предприятия трябва, по силата на европейската солидарност, да понесат по-големи загуби от други, Комисията не може да бъде обвинена, че е наложила непропорционална тежест на жалбоподателите.

Глава 3

Твърдение за злоупотреба с власт

121. Според жалбоподателите, Решение № 962/77 е опорочено поради злоупотреба с власт, тъй като Комисията е следвала цел, различна от разрешеното от член 61 за определяне на минимални цени на територията на общия пазар.

122. Тяхното твърдение е, че истинската цел на решението е била да се защитят тези големи железодобивни и стоманодобивни концерни, които са били

нерентабилни на пазара на арматурно желязо, като им се помогне да запазят своя пазарен дял чрез използване на минимални цени.

123. Те твърдят, че реструктурирането в сектора – цел, заявена от Комисията в Решение № 962/77 – би следвало да бъде извършено чрез пазарните закони, които биха принудили нерентабилните предприятия да прекратят производството на арматурно желязо.

124. С това общо решение, което се прилага по отношение на всички предприятия – включително тези, чието състояние е добре известно – Комисията следователно е облагодетелствала непродуктивните предприятия в ущърб на потребителите и ефективните предприятия. По такъв начин тя е ограничила разширяването на последните с оглед да “унищожи” техния “блестящ пример на конкуренция” като ги е обременила с последиците на криза, изпитвана от други “в името на неправилно формулирана солидарност на Общността”.

125. Казано накратко, жалбоподателите виждат в приетата мярка намерение за ответни наказателни мерки срещу ефективните предприятия, и по-специално, срещу тези предприятия в региона Brescia, които не са се съобразили с искането на Комисията за приемане на производствени квоти.

126. Комисията отбелязва, че жалбоподателите разглеждат решението за минимални цени само по отношение на тяхното лично положение; те забравят, че задачата на институциите на Общността е да се разглежда ситуацията на железодобивната и стоманодобивната промишленост на Общността като цяло и да предприеме – в съответствие с приоритетите, установени с Договора, - общи мерки, насочени към решаване на проблемите на засегнатата област на действие като цяло.

127. Тя посочва, че нейните цели са били ясно дефинирани и че тя възразява срещу твърденията на предприятията от Brescia.

128. От преамбюла на Решение № 962/77, от писмената защита, депозирана от Комисията и от устното производство става ясно, че Комисията е възнамерявала с тази мярка да се подобри положението на пазара на арматурно желязо, като се е стремела по-специално да подобри баланса между търсенето и изобилното предлагане, а също така и между цените с оглед да се увеличи средната степен на използване на производствения капацитет на предприятията като цяло.

129. Последиците на решението относно минималните цени върху малките и средните предприятия и неговото отражение по отношение на големите железодобивни и стоманодобивни предприятия представляват необходимия резултат от тази мярка, която е била приета законно при наличието на положение, което е признато, че представлява очевидна криза, и в съответствие с целите, предвидени в член 3 от Договора, както вече беше показано. В случая въпросът се свежда до неизбежна последица от законна мярка, а не до резултат на намерение за отделно увреждане на някои предприятия. В допълнение към това, жалбоподателите не са представили съпътстващи доказателства, които биха обосנוвали твърдението за злоупотреба с власт.

130. Следователно, жалбоподателите не са представили доказателство, че правомощията на Комисията са били използвани за постигане на цели, различни от предвидените в член 61.

ВТОРА ЧАСТ

Законосъобразност на отделните решения за налагане на наказания

131. Отделните решения за налагане на наказания, приети от Комисията по силата на член 64 от Договора, трябва да отговарят на изискванията, предвидени в Договора по отношение на посочването на основанията; по-нататък, Съдът следва да разгледа положението на жалбоподателите с оглед на съществуването на евентуални оневиняващи фактори и на възможностите за изравняване, на които се позовават жалбоподателите.

Глава 1

Неадекватност на мотивите

132. Жалбоподателите твърдят, че отделните решения на са адекватно обосновани, тъй като Комисията се е ограничила с обявяване на глобата автоматично, единствено позовавайки се на Решение № 962/77. По такъв начин, с показното обосноваване “като взе предвид характера на нарушенията, обема на продажбите под минималните цени и действителните финансови възможности на предприятието”, Комисията е била в състояние да определи глобата на всяко ниво, което тя пожелае. Жалбоподателите също така критикуват Комисията, че не е отговорила на становищата, подадени от тях по време на административната процедура, което според тях още по-осъдително, тъй като мотивите представляват единствената ефективна защита на правата на лицата.

133. Комисията твърди, че когато мотивите, на които е основано отделното решение, посочват членове от Договора и от приложените общи решения, установяват фактите в преамбюла и логическата връзка между оперативната част и тази, която я предшества, такова решение е надлежно обосновано.

134. Изготвянето на отделните решения показва, че Комисията е използвала една и съща формула за всички предприятия: след позоваване на разпоредбите от Договора и на приложеното общо решение, тя посочва: обстоятелствата, при които е било установено извършването на нарушаването на въпросните разпоредби; начина по който предприятията са уведомени за това; както и как последните са подали своите становища. След това са изложени фактите, съставляващи нарушение, и е обявена съответната глоба.

135. С оглед на тази формула, може да се направи заключение, че ако жалбоподателите бяха сравнили отделното решение, с което им се налага наказание с Общо решение № 962/77, те не биха били в неведение относно конкретните нарушения, в които те са били обвинени; следователно Комисията не може да бъде обвинена, че не е допълнила отделните решения със специални мотиви на общото решение, приложени от тях, които следва да са били известни

на въпросните лица. Още повече широчината на твърденията, на които са разчитали жалбоподателите по време на писмената и устната процедура, показва, че съществуващите мотиви по никакъв начин не са ограничили представянето на тяхната защита.

136. Следователно това твърдение е неоснователно.

Глава 2

Твърдения за оневиняващи фактори

137. Жалбоподателите твърдят, че са налице редица оневиняващи фактори, като използват множество термини за да опишат ограниченията, застрашаващи тяхното съществуване или най-малко продължаването на тяхното функциониране и твърдят, че тези ограничения са им били наложени в резултат от прилагането на Решение № 962/77. Те класифицират тези оневиняващи фактори в три групи – неизбежна отбрана, непреодолима сила и крайна необходимост и, които трябва да бъдат разгледани поотделно.

Неизбежна отбрана

138. Концепцията за неизбежна отбрана, която предполага защитно действие срещу противоправно нападение, не може да освободи от отговорност търговските оператори, които съзнателно са нарушили общо решение, чиято законосъобразност не подлежи на съмнение било то от само себе си, било то във връзка с икономическите факти и обстоятелства, в светлината на които решението е било прието. В този случай, тъй като беше установено, че Общо решение № 962/77 е било законно по отношение на формалните и материалните изисквания, предвидени в Договора за ЕОВС, жалбоподателите нямат основание да разчитат на неизбежна отбрана, тъй като този оневиняващ фактор не може да бъде противопоставен срещу публичен орган, действащ законно в рамките на законните си правомощия.

Непреодолима сила

139. Жалбоподателите заявяват, че в резултат на поведението на “другите производители”, които не са спазили решението за минималните цени, те са били поставени в положение на непреодолима сила, което ги е принудило да нарушат Решение № 962/77 с оглед да предотвратят изключването им от пазара на арматурно желязо.

140. Обаче установяването на обстоятелства на непреодолима сила предполага, че външна причина, на която се позовават лицата, е довела до последици, които са до такава степен непреодолими и неизбежни, че изпълнението на задълженията на лицата да стане обективно невъзможно, и в настоящия случай те да не разполагат с друга алтернатива освен да нарушат Решение № 962/77.

141. От представените документи като доказателство е установено, че от 181 предприятия, проверени между юни 1977 г. и септември 1979 г., само 29 са нарушили правилата за минималните цени. Следователно става ясно, че

мнозинството от предприятията ефективно са се адаптирали към ситуацията, или чрез търсене на нови клиенти, или чрез произвеждане на други продукти, или чрез поддържане на производството на определено ниво, като в същото време са спазвали минималните цени. Следователно тъй като външната причина, на която се позовават жалбоподателите не ги е поставила в положение, от което няма изход, концепцията за непреодолима сила не може да бъде приложена в тяхна полза.

Крайна необходимост

142. Жалбоподателите се позовават на състояние на крайна необходимост, в което според тях те са били поставени и по силата на което те са били принудени да не изпълнят задълженията, наложени от Общо решение № 962/77. По-специално, италианските жалбоподатели заявяват, че те на практика не са разполагали със средства за намаляване на своите фиксирани разходи с оглед на риск от стачки и социално напрежение в резултат на уволнения, и че поради това в резултат на загуба на оборота, тяхното съществуване е било застрашено; жалбоподателите Montereau и Korf считат, че тяхното поведение е правомерно поради принципа, че “необходимостта създава правото”; ищецът Maximilianshutte заявява, че “единственото спасение” за неговия бизнес е било да се възстанови пазарният му дял чрез продажби на цени, по-ниски от минималните цени, и счита, че състоянието на крайна необходимост, в която той е бил поставен, е било в резултат на редица фактори, включително недостатъците и неадекватността на системата и факта, че Maximilianshutte се е съобразявал с минималните цени през юни и юли, докато неговите конкуренти - не. По такъв начин с множество аргументи жалбоподателите твърдят, че те са били изправени пред сериозна заплаха, застрашаваща съществуването на техния бизнес.

143. Обаче без да е необходимо да се проверява дали заплахата, за която те говорят, е била в състояние да причини състояние на крайна необходимост, което би оправдало тяхното поведение, е достатъчно да се посочи, че нито едно от предприятията, които са спазвали Общо решение № 962/77, не било застрашено от несъстоятелност или ликвидация, и че независимо от това, че някои от жалбоподателите са регистрирали спад в обема на своите продажби, тяхното съществуване не е било застрашено наистина.

144. По отношение на предприятието Antonio Stefana, което е било поставено в особено затруднено финансово положение, следва да се отбележи, че това положение е било в резултат на неговия избор на момента, в който да бъде осъществено структурното преустройство, и следователно – в резултат на своята погрешна преценка на неблагоприятното икономическо положение, което е било известно на всички; такова лично поведение не дава право да се разчита на състояние на крайна необходимост.

Глава 3

Изравняване

145. Ищецът Feralpi, подкрепен от други италиански жалбоподатели по този въпрос, заявява, че неговото поведение е било законно на основание на това, че той е продавал арматурно желязо на минималните цени, произтичащи от изравняване, предприето в съответствие с правилата на Общността.

146. В това отношение Feralpi твърди на първо място – позовавайки че на член 6 от Решение № 30/53 от 2 май 1953 г. (ОВ стр. 109), изменен с член 2 от Решение № 72/440/ЕОВС от 22 декември 1972 г. (ОВ L 297, стр. 39) – че той е имал право да изравни своите цени с цени, действително прилагани от други предприятия в Общността, а не само с такива от ценоразписите на конкурентите.

147. Но Комисията правилно заявява, че въпросният член 6 предвижда, че такова право на изравняване съществува само по отношение на продукти, за които “няма задължение или има само ограничено задължение за публикуване на цени”, т.е. за продукти, изброени в член 8 от Решение № 31/53 от 2 май 1953 г. (ОВ стр. 111), изменено с Решение № 72/441/ЕОВС от 22 декември 1972 г. (ОВ L 297, стр. 42), който списък не включва арматурно желязо.

148. Следователно по отношение на арматурното желязо, изравняване с цени в Общността би могло да бъде законно предприето само по отношение на ценоразписи на конкуренти от Общността.

149. Feralpi продължава с твърдението, че до 15 март 1978 г. – датата на влизане в сила на Решение № 527/78/ЕОВС, забраняващо изравняването с оферти за железни и стоманени продукти, произлизащи от някои трети страни – е било възможно той да изравнява цените си не само с подобни оферти, но също така и с цени, вътрешни за Общността, които преди това са били изравнени с оферти от трети страни.

150. В отговор на това твърдение, Комисията твърди, че изравняване с оферта, произлизаща от трети страни, е законно само, ако предприятието е уведомило за сделката, в която е извършено подобно изравняване, в тридневен срок от сключването на тази сделка, в съответствие с член 1 от Решение № 23/63 от 11 декември 1963 г. (ОВ 187/63, стр. 2976).

151. Ако аргументът на Комисията се отнасяше само до формалната действителност на операцията по изравняване, той би бил отхвърлен, тъй като липсата на уведомяване не представлява нарушаване на правилата за минималните цени.

152. Независимо от това, както Комисията правилно заявява, ищецът е следвало да предостави доказателства за своето изравняване с оферти, произлизащи от трети страни; след като подобни доказателства не бяха предоставени от Feralpi, е невъзможно са се приеме действителността на подобно изравняване или, *a fortiori*, действителността на изравняване с вътрешна за Общността оферта, която от своя страна преди това е била изравнена – въпреки че няма доказателство за това – с оферта, произлизаща от трета страна.

153. На последно място, Feralpi заявява, че по отношение на продажбите, осъществени във Федерална република Германия, той е изравнил своите цени с

ценоразписите, публикувани от германските предприятия, и следователно не е извършил нарушение на правилата за минималните цени, а най-много, ако тези изравнявания са били неправилно, - нарушение на член 60 от Договора за ЕОВС.

154. Необходимо е на първо място да се посочи, че член 6, параграф 1 от Решение № 962/77 не забранява изравняванията “с по-благоприятни цени за доставка, на основата на ценоразписи на други производители в Общността”. Независимо от това, всички ценоразписи на предприятията в Общността са длъжни да се съобразяват с решение, въвеждащо минимални цени, и изравняването на цените в Общността не поражда право продажбите да се извършват под минималните цени. От това следва, че всяка продажба под минималните цени съставлява не само неправилно изравняване с други цени в Общността, противоречащо на член 60 от Договора за ЕОВС, но също така нарушение на правилата за минималните цени.

155. Чрез намаляването на цената от германския ценоразпис, с който той твърди, че е изравнил своите цени с транспортните разходи от Lonato (базисната точка на Feralfi) до базисната точка на мястото на доставка, Feralfi е получил “изравнена” продажна цена, която е била по-ниска от цената, произлизаща от прилагането на ценоразписа на предприятие на Общността, което представлява практика, забранена от член 6, параграф 1; следователно продажбите, извършени във Федерална република Германия под минималните цени, съставляват нарушение на член 61 от Договора за ЕОВС.

ТРЕТА ЧАСТ

НАМАЛЯВАНЕ РАЗМЕРА НА ГЛОБИТЕ

Глава 1

Обща

156. Като алтернатива, жалбоподателите са поискали в писмените си заявления или по време на устната процедура намаляване размера на глобата.

157. Следва да се има предвид, че тези нарушения са били извършени по време на криза – криза, която е застрашавала съществуването на множество предприятия в сектора и е довела до изпълнението на антикризисен план, основан основно на принципа на солидарността, който сам по себе си е бил в състояние да позволи на сектора да преодолее тази криза.

158. Разбира се, необходимо е да се отбележи фактът, че с оглед да се спази този принцип, най-продуктивните предприятия е трябвало да направят жертви, особено като се има предвид свободата, упражнявана от търговците и вносителите от трети страни по отношение на цените през цялата 1977 г., през който период са били извършени повечето от нарушенията.

159. Но като е взела решение да приложи сравнително нисък коефициент за изчисляване на глобите, а именно: 25 % от стойността на разликата в цените по

отношение на предприятия без особени финансови проблеми, 10 % от тази стойност по отношение на средни предприятия, работещи на загуба, и 1 % от тази стойност по отношение на предприятия в несъстоятелност, като се има предвид ставката, която тя би могла да приложи по член 64 от Договора – двойния размер на стойността на незаконните продажби – Комисията правилно е отчетла обстоятелствата по делата.

160. Следователно исковете за намаляване на размера на глобите са неоснователни освен исковете, които са разгледани по-долу, относно неправилно прилагане на ставките, определени от Комисията, или относно намаляване на стойността на разликата в цените.

Глава 2

Конкретни случаи

1. Antonio Stefana

161. Това предприятие е заявило, че по време на налагането на глобата, неговото финансово положение е било крайно критично, което заявление не е оспорено от Комисията; следователно, в съответствие с критериите, установени от Комисията, към това предприятие следва да се приложи ставката от 10 % от стойността на разликата в цените, а не ставката от 25 %, като в резултат на това наложената глоба следва да бъде намалена от 50 852 000 лири на 20 340 800 лири.

2. Искове относно евентуално намаляване на стойността на разликата в цените

a) Di Darfo

162. Ищецът се позовава на първо място на процесуално нарушение, тъй като е бил призован да даде допълнителни устни обяснения едва на 23 юни 1978 г., докато в същото време срещата е била определена за 29 юни 1978 г., и неговото искане за удължаване на срока на предизвестие е било отхвърлено; поради тези причини той твърди, че отделното решение за налагане на парична санкция от 18 август 1978 г. следва да бъде анулирано, понеже отказът на Комисията му е попречил да представи своя случай по подходящ начин.

163. Комисията заявява, че тя не е задължена да предостави изслушвания на страните и че следователно не може да има какъвто и да е задължителен срок на предизвестие; следователно няма процесуално нарушение в това отношение, нито Di Darfo е бил възпрепятстван да се защити по подходящ начин.

164. Въпреки че е вярно, че член 36 от Договора, на който се позовава Di Darfo, изисква от Комисията единствено да предостави възможност на засегнатата страна да подаде своите коментари преди налагането на парична санкция и въпреки че в този случай предприятието е имало възможност да подаде писмени съображения, независимо от това трябва да бъде отбелязано, че срокът на предизвестие, даден от Комисията на Di Darfo – по отношение на нейната

покана за изслушване в Брюксел – би могла да бъде изчислена така, че да не накърни възможността на това предприятие да изложи своевременно своята гледна точка по отношение на някои спорни документи. Въпреки това, подобно поведение не води *ipso facto* до анулиране на оспорваното решение, тъй като ищецът преди това е имал възможността да подаде писмени съображения, но документите, на които той не е успял да се позове в писмените съображения до Комисията и които, той твърди, че е желал да изложи по време на изслушването, на което той не е могъл да присъства, трябва да бъдат взети предвид от Съда.

165. Ищецът продължава със заявление, че фактури № 1626, 1628 и 1630 - и трите от 2 септември 1977 г. – не се отнасят за арматурно желязо, а за валцувани продукти ST 37, и че тези фактури следователно не попадат в обхвата на Решение № 962/77. Но тъй като, както Комисията правилно отбелязва, фактурите имат печат, гласящ: “частично изравняване с ценоразписа на AFIM” и че този ценоразпис се отнася само до арматурно желязо, твърдението на ищеца следва да бъде отхвърлено.

166. На последно място, той заявява, че Комисията погрешно е включила в обявените за незаконни продажби фактури, свързани с поръчки, които са заявени преди прилагането на Решение № 962/77. Това заявление се отнася до две групи поръчки, едната – за стоки, доставени на предприятието Maretto Klein чрез посредничеството на S.p.a. Darma, Милано, и другата – за стоки- доставени на S.p.a. Baraclic чрез посредничеството на предприятието Albani di Merate.

167. Комисията е отхвърлила този аргумент на основание на това, че тези поръчки, представени като доказателство от Di Darfo, не са били представени по време на проверката. Този аргумент на Комисията обаче е необоснован, тъй като в този конкретен случай е уместно да се вземат предвид документите, които предприятието не е успяло да подаде във връзка с писмените съображения до Комисията и които впоследствие то не е имало възможността да подаде.

168. По време на устната процедура, Комисията е представила една от фактурите (№ 1514), по отношение на които Di Darfo твърди, че тези поръчки са предшестващи 8 май 1977 г.; очевидно е, че тази фактура е от 2 август 1977 г., но това по никакъв начин не представлява доказателство, което поставя под съмнение документа, предоставен от Di Darfo, с който се установява, че поръчките, представляващи договор – по силата на който страните са се споразумели относно продажения продукт и цената – действително са извършени преди 8 май 1977 г.

169. Следователно, твърдението на ищеца следва да се приеме и продажбите, свързани с тези поръчки, трябва да бъдат изключени от списъка на тези, по отношение на които могат да бъдат наложени глоби; тъй като те съставляват 3,4 % от общата сума, глобата, наложена на Di Darfo трябва да бъде намалена с 3,4 %, т.е. от 27 830 000 италиански лири на 26 883 780 италиански лири.

б) Rumi

170. Ищецът твърди, че Комисията погрешно е изчислила стойността на разликата в цените като се е позовала на цена от 540 германски марки за тон арматурно желязо, на основание, че той е продавал своето арматурно желязо, при базисни точки Saarbrücken и Oberhausen и че в резултат на транспортните разходи цената за тон следва да се намали до 451,87 германски марки; по такъв начин той счита, че стойността на разликата в цените пада от 200 до приблизително 100 милиона италиански лири и че глобата следва да бъде изчислена само по отношение на последната сума.

171. Комисията правилно посочва, че, на първо място, предоставеният документ в подкрепа на този иск се отнася до продажби, последващи тези, които са взети предвид при изчисляването на разликата в цените, и че, на второ място, крайното място на доставка на въпросните стоки е била Нидерландия; при тези обстоятелства изравняване с германска базисна точка е противоречало на член 60 от Договора и, тъй като това незаконно изравняване е позволило на ищеца да продава под минималните цени, то също така съставлява нарушение на правилата за минималните цени, в резултат на което, твърдението на Rumi, трябва да бъде отхвърлено.

в) Feralpi

172. Ищецът заявява, че Комисията погрешно го е обвинила, че е определил цени, по-ниски от минималните, чрез група фактури, на които спорните цени са написани на ръка, като твърди, че забележки в текста нямат доказателствена стойност, тъй като тези фактури не са свързани с действително договорно правоотношение.

173. Комисията е представила копия от телексни съобщения, свързани с въпросните продажби, в които има разлика между продажната цена, изразена в германски марки, която е съобразена с правилата за минималните цени, и стойността, която е било планирано да бъде посочена на фактурите и която е изразена в италиански лири, и е по-ниска от минималните цени.

174. Тъй като това доказателство, също така е било потвърдено от писмените показания на инспектора на Комисията, това искане трябва да бъде отхвърлено.

175. Ищецът също така твърди, че той е продавал арматурно желязо, с добавка за качество, която Комисията не е взела предвид при изчисляване на стойността на разликата в цените.

176. Трябва да бъде припомнено, че член 2 от Решение № 3000/77 гласи, че минималните цени са основните цени, включително добавката за качество, докато Решение № 962/77 в член 2 посочва само, че минималните цени са основните цени. При тези обстоятелства, считано от 1 януари 1978 г., когато Решение № 3000/77 е влязло в сила, минималните цени са включвали добавка за качество, докато размерът на тези добавки е можело да бъде добавен към минималните цени в Решение № 962/77.

177. Тъй като нарушенията са били извършени между 3 март и 3 май 1978 г., стойността на разликата в цените трябва да бъде равна на разликата между

минималната цена (включително добавката за диаметър) и продажната цена, при която сделката е била извършена, която включва основната цена и добавките за качество.

178. Следователно, като се вземе предвид упоменатото по-горе положение, Съдът реши, че глобата следва да бъде намалена от 55 110 000 италиански лири на 50 000 000 италиански лири.

По съдебните разноски

179. Съгласно член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

180. Съгласно член 69, параграф 3, Съдът може да разпредели съдебните разноски или да реши всяка страна да понесе направените от нея съдебни разноски, ако всяка от страните е загубила по едно или няколко от предявените основания, или поради изключителни обстоятелства.

181. По делата: 154/78 (Valsabbia), 205/78 (Stefana Fratelli), 206/78 (A.F.I.M.), 227/78 (Di Darfo), 228/78 (Sider Camuna), 263/78 (Rumi), 264/78 (Feralpi), 31/79 (Montereau) – включително иска за приемане на временни мерки - 39/79 (O.L.S.), 83/79 (Maximilianshutte), 85/79 (Korf), исковете на жалбоподателите в по-голямата си част не са уважени и следва да бъдат осъдени да заплатят съдебните разноски.

182. По дело 226/78 (Antonio Stefana) алтернативният иск срещу Комисията за намаляване на размера на глобата е уважен и страните следва да поемат направените от тях разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Намалява глобите, наложени на жалбоподателите, както следва:

- по делото *Antonio Stefana* (226/78) до 19 042 европейски разчетни единици, т.е. 20 340 800 италиански лири;

- по делото *Di Darfo* (227/78) до 25 европейски разчетни единици, т.е. 26 883 780 италиански лири;

- по делото *Feralpi* (228/78) до 46 298 европейски разчетни единици, т.е. 50 000 000 италиански лири.

2. Отхвърля останалите искове.

3. Разпорежда на жалбоподателите по дела 154/78 (Valsabbia), 205/78 (Stefana Fratelli), 206/78 (A.F.I.M.), 227/78 (Di Darfo), 228/78 (Sider Camuna), 263/78 (Rumi), 264/78 (Feralpi), 31/79 (Montereau), 39/79 (O.L.S.), 83/79 (Maximilianshutte) и 85/79 (Korf) да заплатят съдебните разноски изцяло.

4. Разпорежда на страните по дело 226/78 (Antonio Stefana) да поемат направените от тях разноси.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 18 март 1980 година.

Подписи